Dosarul nr. 2-19351/23
2-23136137-12-2-21092023

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

19 decembrie 2025 **mun. Chişinău**

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător – Olga Boțan
grefier – Cristina Delinschi,

cu participarea reprezentantului reclamantului, avocat Inna Soțchi și a reprezentantului pârâtului, avocat Dumitru Pavel,

a examinat în şedinţa de judecată publică pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ivanov Mihail împotriva ÎCS „Reforma Art” SRL privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, dezmințirea informației, radierea știrii, repararea prejudiciului moral,

a constatat :

Argumentele participanților la proces:

La 20 septembrie 2023 a fost înregistrată cererea de chemare în judecată depusă de Ivanov Mihail împotriva ÎCS „Reforma Art” SRL privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, dezmințirea informației, radierea știrii, repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, după absolvirea în luna martie 2009 a Institutului Național al Justiției, prin ordinul Procurorului General din 09 aprilie 2009, reclamantul a fost numit în funcția de procuror militar în Procuratura militară Chișinău. Ulterior, prin ordinul Procurorului General nr. 1047-p din 02 noiembrie 2010, reclamantul a fost numit în funcția de procuror în Procuratura Anticorupție.

Relatează reclamantul că la 24 octombrie 2022, prin ordinul Procurorului General nr. 1838 reclamantului i-a fost dispusă asigurarea interimatului funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție. Ordin aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-231/2022 din 01 noiembrie 2022.

Prin ordinul Procurorului General nr. 56/12 din 25 iulie 2023, reclamantul a fost numit în funcția de Procuror de legătură la Eurojust.

Menționează reclamantul despre faptul că în perioada activității în procuratură reclamantul a fost încurajat de 5 ori pentru îndeplinirea impecabilă a atribuțiilor de serviciu și pentru succese remarcabile în activitate după cum urmează:

- prin ordinul Procurorului General nr. 807-p din 07 august 2010, reclamantului i-a fost exprimată mulțumire;
- la 26 ianuarie 2012, prin ordinul Procurorului General nr. 74-p, pentru executarea exemplară a obligațiilor de serviciu i-a fost decernată „Diploma de onoare de categoria III”.

- având ca temei Hotărârea CSP nr. 12-12/15 din 22 ianuarie 2015, a fost încurajat cu acordarea Diplomei de Onoare a Procuraturii de categoria II.

- în temeiul Hotărârii CSP nr. 12-25/16 din 22 ianuarie 2016, cu prilejul Zilei lucrătorului procuraturii, luând în considerație rezultatele activității desfășurate, indicatorii de performanță calitativi și cantitativi obținuți pe parcursul anului 2015, calitățile profesionale și morale ale reclamantului, a fost încurajat cu acordarea Diplomei de Onoare a Procuraturii de categoria I.

- Procurorul General prin ordinul nr. 95p din 29.01.18, având ca temei hotărârea CSP nr. 12-5/18 din 19.01.2018, i-a acordat Insigna de piept „Eminent al Procuraturii".

Relatează reclamantul despre faptul că la 27 iulie 2023, în jurnalul de știri de la ora 19 și 00 min. difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV, prezentat de către prezentatoarea Sofia Obadă, a fost prezentată o știre cu privire la numirea de Procuratura Generală a dl Mihail Ivanov, procuror în Procuratura Anticorupție, în funcția de Procuror de legătură la Eurojust.

La aceiași dată, la ora 20 și 36 min. știrea a fost publicată pe pagina web a canalului Jurnal TV cu titlul „Procurorul Mihail Ivanov a fost desemnat procuror de legătură la Agenția UE de cooperare în justiție penală, Eurojust", canalul „YouTube" al canalului de televiziune Jurnal TV cu titlul „Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust", iar la ora 23 și 37 min. imaginile video ale știrii au fost publicate pe pagina rețelei de socializare Facebook, a canalului Jurnal TV cu titlul „Mihail Ivanov, numit la Eurojust", cu următorul conținut:

„Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust, Agenția Uniunii Europene pentru cooperare în materie de justiție penală. Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc. A gestionat urmărirea penală în dosarul privind finanțarea ilegală a Partidului Șor și a fost cap de anchetă în cazul privatizării Air Moldova.

Ivanov este finul de cununie al fostului șef al Procuraturii Anticorupție, Viorel Morari, si omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate.

Din cadrul reportajului (pe fonul unei alte voci) - Numirea lui Mihail Ivanov în funcția de procuror de legătură la Agenția Uniunii Europene pentru cooperare în materie de justiție penală, Eurojust, s-a făcut la sfârșitul lunii trecute. Dispoziția a fost semnată procurorul general-interimar, Ion Munteanu, care potrivit surselor din sistem, ar fi un prieten de-al lui Ivanov. Printre atribuțiile acestuia se numără și investigarea infracțiunilor transnaționale.

În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adiunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Întrebată cum a fost posibilă numirea lui Ivanov la Agenția Europeană Eurojust, șefa Procuraturii Anticorupție ne-a sugerat să-i trimitem întrebările în scris, apoi ne-a rugat să scriem o solicitare oficială de informații la adresa electronică a instituției.

Mihail Ivanov și procurorul general, Ion Munteanu, au telefoanele închise și până la ora editării acestui material nu au fost abordabili.

Numele lui Mihail Ivanov a apărut în presă după ce a gestionat urmărirea penală în dosarul privind finanțarea ilegală a Partidului Șor. De asemenea, Ivanov a fost conducătorul grupului de anchetă în dosarul celor 13 deputați transfugi.

Anterior, Mihail Ivanov a gestionat urmărirea penală în dosarul privatizării „Air Moldova", precum și în dosarul licitațiilor de sute de milioane de lei, câștigate de firma SRL „Bass System".

Procurorul este considerat omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, locotenent - colonel al Serviciului Informații și Securitate.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeptelici."

Reclamantul indică că știrea este plasată pe paginile web indicate supra până în prezent. Știrea a fost preluată și publicată de alte surse mass-media.

Având în vedere că informațiile false și acuzațiile aduse în știrea menționată supra prejudiciază onoarea, demnitatea și reputația profesională de procuror în conformitate cu prevederile art. 7 și art. 15 din Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, potrivit cărora persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informației și/sau persoanei juridice care a răspîndit-o dezmințirea informației defăimătoare, sau exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului cauzat, la 16 august 2023, reclamantul a adresat o cerere prealabilă ÎCS „Reforma Art" SRL (Canalul de televiziune Jurnal TV). Cererea fiind trimisă atât prin intermediul poștei electronice cât și prin intermediul Poștei Moldovei.

Notează reclamantul că, din cuprinsul avizelor de recepție rezultă că ÎCS „Reforma Art" SRL (Canalul de televiziune Jurnal TV) a recepționat cererea prealabilă la 17 august 2023, însă nu a revenit cu un răspuns până la depunerea acțiunii în instanță.

Mai mult, raportând informația răspândită de către ÎCS „Reforma Art" SRL la prevederile art. 7 alin. (2) din Legea 64/2010, reclamantul constată că în speță sunt întrunite cumulativ toate cele 3 condiții pentru restabilirea drepturilor încălcate.

Susține reclamantul că, în procesul de acumulare și răspândire a informației, mass-media trebuie să respecte obligațiile profesionale, reieșind din cadrul legal, cât și cele stabilite, în Codul deontologic al jurnalistului din Republica Moldova.

Menționează că acuzațiile aduse reclamantului, prin știrea menționată, sunt false, declarative, nefondate și neîntemeiate, reprezentând o calomniere intenționată, făcută cu scopul de a defăima, de a intimida, de a denigra imaginea și de a manipula opinia publică.

Reclamantul notează că nu este pentru prima dată când numele reclamantului apare la canalul de televiziune Jurnal TV și de fiecare dată informația pe care au prezentat-o era trunchiată și prezentată într-o manieră angajată, manipulatoare și denigratoare.

În opinia reclamantului, canalul de televiziune Jurnal TV insistă să creeze reclamantului imaginea unei persoane care comite abateri grave de la legislație, iar deținerea funcției de procuror în continuare ar fi incompatibilă cu faptele săvârșite în trecut. A se vedea talk-show „Secretele puterii" emisiunea din 18 ianuarie 2023, intervalele de timp min. 39 și 30 sec. - 47 min. 13 sec.; 59 min. 55 sec. - 01 oră 03 min. și 13 sec.

Mai indică reclamantul că știrea difuzată de canalul de televiziune Jurnal TV la 27 iulie 2023, creează telespectatorului percepția că numirea reclamantului în calitate de Procuror de legătură la Eurojust ar fi fost o decizie greșită, care ar favoriza interesele grupării criminale de conducerea căreia este învinuit, de colegii din Procuratura Anticorupție, ex-președintele Partidului Democrat, Vladimir Plahotniuc. Persoană care este învinuită, anunțată în căutare și trimisă în instanța de judecată de Procuratura Anticorupție pentru săvârșirea mai multor infracțiuni deosebit de grave.

Relatează reclamantul că asocierea numelui reclamantului și plasarea acestuia în anturajul unei controversate persoane din Republica Moldova precum este Vladimir Plahotniuc, care a fost subiectul multiplelor expuneri negative a jurnaliștilor și a persoanelor oficiale de diferite ranguri, fiind inclus pe lista de sancțiuni a UE prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2023/1045

al Consiliului din 30 mai 2023 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2023/888 privind măsuri restrictive având în vedere acțiunile de destabilizare a Republicii Moldova a urmărit scopul clar al denigrării persoanei reclamantului, fapt care a lezat grav demnitatea, reputația sa profesională, precum și scopul manipulării opiniei publice.

Explică reclamantul că potrivit dicționarului explicativ al limbii române, cuvântul „anturaj" semnifică persoană apropiată care înconjoară pe cineva, compania cuiva. Respectiv din știrea difuzată rezultă că reclamantul o persoană care socializează, comunică sau, cel puțin, se cunoaște personal cu Vladimir Plahotniuc, fapt care este fals, declarativ, nefondat și neîntemeiat. Mai mult ca atât, reclamantul indică că nu l-a văzut niciodată pe Vladimir Plahotniuc. Nu a participat la evenimente unde să fi fost prezent Vladimir Plahotniuc.

Relatează reclamantul că, în fraza imediat următoare a știrii, se operează cu următoarea informație falsă, declarativă, nefondată și neîntemeiată: *„Ivanov (...) omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate"*.

Indică reclamantul despre faptul că ofițerul SIS Sergiu Mițelescu, a fost protagonistul mai multor informații prezentate negativ în mass-media, inclusiv de grupul de presă Jurnal TV, ca fiind persoana responsabilă de expulzarea ilegală a profesorilor turci de la LT „Orizont".

Din aceste informații, în societate a fost creată percepția că profesorii turci au fost expulzați la indicația lui Vladimir Plahotniuc, respectiv în știrea care îl vizează pe reclamant într-un mod fals și manipulator, a fost indicat că ar fi avut vreo relație personală cu ofițerul SIS Sergiu Mițelescu, pentru a acredita prima idee că ar fi fost din anturajul lui Vladimir Plahotniuc.

Mai indică reclamantul că în cadrul știrii, într-un mod manipulator, este făcută următoarea afirmație: „*Dispoziția a fost semnată de procurorul general-interimar, Ion Munteanu, care surselor din sistem, ar fi un bun prieten de-al lui Ivanov"*. Astfel, știrea difuzată exclude faptul obținerii de reclamant a acestei funcții în baza unui concurs, luând în calcul capacitățile profesionale.

Reclamantul notează că persoanele care au pregătit materialul jurnalistic nu și-au dat silința să afle dacă reclamantul a fost selectat pentru a fi numit în cadrul unui concurs, cine au fost ceilalți participanți și cine au fost membrii comisiei de concurs, cum și-au exprimat opțiunile membrii comisiei.

În aceiași ordine de idei, menționează că reclamantul cu Procurorul General interimar, Ion Munteanu, se află în relații de serviciu, fiind colegi în cadrul Procuraturii Anticorupție, pe parcursul a 12 ani. În acest context, reclamantul ține să informeze că careva relații apropiate personale nu a avut cu dl Ion Munteanu. Niciodată nu a participat la evenimentele de familie organizate de dl Ion Munteanu, cu care nu au efectuat vizite reciproce la domiciliu. Astfel de relații nu pot fi catalogate ca relații de prietenie. Respectiv toate interacțiunile au avut caracter de serviciu.

Consideră reclamantul că, perpetuând în atingerea scopului de a denigra demnitatea și a-i leza reputația profesională reclamantului, în știrea difuzată mai este făcută următoarea afirmație vădit falsă: *„În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție."*

Invocă reclamantul că această afirmație a urmărit scopul de a crea publicului percepția că reclamantul nu ar avea calitățile profesionale necesare deținerii funcției de adjunct al Procurorului-șef. Iar cuvântul utilizat „retrogradat", are sensul de „destituit" și induce percepția că retrogradarea ar veni în rezultatul depistării unor nereguli în activitatea reclamantului în

contextul în care reclamantul ar face parte din pretinsul anturaj a lui Vladimir Plahotniuc, așa cum în mod fals, declarativ, nefondat și neîntemeiat este afirmat în știre.

Mai indică reclamantul că afirmația este făcută în contradicție cu știrea difuzată de același canal de televiziune Jurnal TV la 18 aprilie 2023, la jurnalul de știri al orei 17 și 00 min., prezentator Vasile Luchianu, cu următorul conținut:

„Șefa Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin, rămâne fără un adjunct.

Este vorba despre Mihail Ivanov, finul de cununie al lui Viorel Morari. Informația a fost confirmată pentru Jurnal TV de către reprezentanții Procuraturii.

Potrivit surselor citate, vineri, 14 aprilie, Mihail Ivanov a solicitat sistarea exercitării interimatului cu exercitarea în continuare a funcției de procuror în cadrul Procuraturii Anticorupție. Cererea a fost depusă în legătură cu redistribuirea atribuțiilor printre adjuncți.

Ivanov a fost repartizat într-un alt domeniu și consideră că în locului lui ar trebui să fie numită o altă persoană.

Ivanov a exercitat interimatul funcției începând cu 01 noiembrie 2022.

Candidatura acestuia a fost aprobată de Consiliul Superior al Procurorilor.

Ivanov activează ca procuror anticorupție din 2010.”

Mai indică reclamantul asupra caracterului fals, declarativ, nefondat și neîntemeiat al afirmației cu privire la faptul că retrogradarea reclamantului ar fi dovedită și prin declarațiile făcute de Procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin, în cadrul conferinței de presă susținute la 19 aprilie 2023, la care au fost prezenți și reprezentanții canalului de televiziune Jurnal TV.

Notează reclamantul că, în cadrul conferinței, fiind întrebată de jurnaliști cu privire la motivul demisiei reclamantului, dna Veronica Dragalin a oferit următorul răspuns:

„În primul rând să corectăm ... deci el nu și-a dat demisia! Lucrează până în ziua de azi ca procuror în Procuratura Anticorupție!

Doar că am decis de fapt... Am avut o discuție pe această temă, și până la urmă am decis să meargă înapoi și să fie procuror de rând! Care lucrează pe cazuri concrete! În loc să aibă funcția de adjunct a procurorului-șef interimar!

Vă pot spune cum am ajuns la această decizie. Deci noi avem 3 (trei) secții în aparatul central! Secția conducere, secția exercitare și secția judiciară! La moment avem 3 (trei) procurori-șefi adjuncți! Din acești trei... mie îmi era ... era necesar să avem un adjunct pe secția judiciară! Doamna Aliona Nesterov deținea această funcție! A plecat la Procuratura Generală ca adjunct acolo!

De când a plecat dumneaei nu mai avem adjunct responsabil pe secția judiciară! Eu lam rugat pe domnul Ivanov să se ocupe cu Secția judiciară pentru că mie asta îmi trebuie la moment!

Domnul Ivanov deci nu are experiență ... el a fost întotdeauna procuror în secția conducere și până la urmă a refuzat că nu e domeniul lui de specializare !

Și a decis că vrea să devină procuror care lucrează la cazuri concrete!

Deci la moment nu avem un adjunct nemijlocit responsabil pe secția judiciară! Dar ne descurcăm foarte OK mai departe! Deci tot așa am lucrat până acum! Deci asta a fost discuția care a dus la decizia domnului Ivanov!

Nu are nimic cu declarațiile din spațiul public de alte persoane, deci un lucru, o decizie pe care am luat-o eu din punct de vedere ce ne trebuie în momentul acesta în... să gestionăm instituția pe care o conduc.”

Reclamantul constată că la difuzarea știrii din 27 iulie 2023, persoanele responsabile din cadrul canalului de televiziune Jurnal TV, au acționat contrar prevederilor pct. 2.10 din Codul deontologic al jurnalistului din Republica Moldova, potrivit cărora jurnalistul atribuie citatele cu acuratețe. Citatele trebuie să fie exacte, iar în căzui citării parțiale, jurnalistul are obligația de a nu denatura mesajul persoanei citate.

În opinia reclamantului, scopul canalului de televiziune Jurnal TV este de a difuza afirmații false, declarative, nefondate și neîntemeiate, reprezentând o calomniere intenționată, făcută cu scopul de a defăima, de a intimida, de a denigra imaginea și de a manipula opinia publică, fapt care este dedus din întrebarea adresată de reporterul Jurnal TV, la conferința de presă ținută la 01 august 2023, de Procuratura Anticorupție (https://www.youtube.com/watch7v~ls GVazMrSk (50 min. și 30 sec. — 52 min și 29 sec.):

Întrebarea adresată de reporterul Jurnal TV - *Vreau să-mi spuneți cum a fost posibilă numirea domnului procuror Mihail Ivanov, la Eurojust, dat fiind faptul că el a fost un om de al lui Vladimir Plahotniuc! A dus dosare controversate și este un om de încredere al lui Sergiu Mițelescu de la SIS ?*

Răspunsul doamnei Veronica Dragalin – „*Deci noi am primit așa întrebare în scris și am răspuns! Eu de fapt nu aș vrea să repet ce ați spus dumneavoastră! Pentru că cred că este declarație ce nu este nici un fapt care stă la bază! Așa că nu o să răspund!*

Să repet acuzații din punctul de vedere fără careva probe sau realitate!

Da a fost... Moldova are dreptul să aibă un procuror delegat ...un procuror de legătură mai bine zis la Eurojust! Acest procuror va călători la Haga o dată la câteva luni! Pe o perioadă de până la 10 zile dacă nu greșesc! Și sarcina acestui procuror e să stabilească procedurile de a coopera mai eficient cu Eurojust!

Noi avem multe cazuri unde avem deja cooperare cu alte jurisdicții, anume prin ajutorul Eurojust! Dar să avem o persoană care regulat să meargă la Haga o să ne ajute și mai mult! Mai ales pe dosarul „Laundromat" unde am avut mai multe ședințe în cadrul Eurojust!

A fost deci... desemnat un concurs pentru această funcție unde au aplicat mai multe persoane la această funcție de procuror de legătură la Eurojust și persoana selectată a fost Mihai Ivanov!

Următoarea întrebare!"

Mai indică reclamantul că, o altă afirmație falsă, declarativă, nefondată și neîntemeiată, prezentată în știrea din 27 iulie 2023, este următoarea: „*Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeptelici"*. Aceasta cu referire la conducerea urmăririi penale în cauza de învinuire a ex-Consulului Republicii Moldova, în or. Odesa, Ucraina.

Susține reclamantul că aceste acuzații false, declarative, nefondate și neîntemeiate, puteau fi evitate în cazul căutării cuvintelor cheie, cu ajutorul motorului de căutare Google.com, astfel reclamantul și-a expus poziția cu referire la aceste acuzații portalului anticorupție.md. A se vedea: https://anticoruptie.md/ro/dosare-de-coruptie/video-dosarul-mitei-de-la-consulatul-moldovei-din-odesa-in-curtea-de-aper-martorul-si-a-schimbat-declaratiile-iar- inculpatul-acuza-procurorii :

„Procurorul anticorupție Mihail Ivanov respinge acuzațiile de constrângere și susține că martorul este pasibil de răspundere penală pentru că a dat declarații false sub jurământ. „Este vorba de o strategie a apărării pentru a-l scăpa pe Șeptelici de pedeapsă, iar cea mai scurtă cale sunt mărturiile în favoarea inculpatului. Dar pentru martor mai există o problemă, faptul că și-a

schimbat declarațiile și riscul de a fi atras la răspundere pentru declarații false la etapa urmăririi penale. Așa că avocații au mai inventat ceva, constrângere. Dar acest martor nu a fost niciodată în biroul meu, nu l-am audiat. Cu el au lucrat ofițerii de la CNA. Când conducerea Procuraturii Generale a fost preluată de Stoianoglo, acest martor și avocații săi au fost la el și m-au denunțat pentru constrângere. Conducerea Procuraturii Generale în perioada lui Stoianoglo a făcut tot posibilul pentru a mă scoate din sistem, mi-au intentat trei dosare, inclusiv și acesta. Dar este decizia irevocabilă a Curții de Apel Chișinău care m-a desculpat."

Suplimentar menționează reclamantul că alegațiile făcute de martorul Hefel Mohamed cu privire la pretinsele acțiuni ilegale săvârșite de reclamant au fost verificate în cadrul unui proces penal. Astfel, în cadrul acțiunilor procesual-penale a fost constatată lipsa oricărui suport factologic a declarațiilor făcute de martor. Ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale în privința reclamantului emisă la 14 decembrie 2020, a fost contestată de Hefel Mohamed, plângerea fiind respinsă de procurorul ierarhic superior la 24 martie 2021.

Ulterior, martorul a contestat ordonanțele adoptate la judecătorul de instrucție, care le-a menținut prin încheierea din 15 iunie 2021. Respectiv, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău a respins recursul depus de acel martor prin decizia din 01 iunie 2022. Cu alte cuvinte la caz există o hotărâre definitivă și irevocabilă care dovedește că alegațiile lui Hefel Mohamed, privind pretinsele acțiuni ilegale ale reclamantului nu sunt bazate pe fapte care au avut loc.

Reclamantul menționează că nu există nici o decizie a vreunei autorități competente, care să constate că reclamantul este un procuror compromis și că „dosarul a fost înscenat" sau că au fost constatate careva acțiuni ilicite ale reclamantului la conducerea urmăririi penale. Totodată, urmează a fi accentuat că urmărirea penală a fost efectuată de Centrul Național Anticorupție și că reclamantul nu l-a audiat niciodată în calitate de martor pe Hefel Mohamed, nu a aplicat în privința acestuia măsura de constrângere „reținerea" sau măsura preventivă „arestarea preventivă", care ar fi putut favoriza o eventuală constrângere psihică.

Reclamantul notează că, la caz, este relevantă cauza CtEDO, Lavric împotriva României, (hotărârea din 14.01.2014, §17) în care înalta Curte a constatat că chiar și faptul infirmării de către procurorul ierarhic superior al rechizitoriului întocmit de procurorul Elena Lavric, nu ar fi trebuit să îl determine pe jurnalist să ajungă la concluzia că reclamanta falsificase rechizitoriul.

Totodată, incidente prezentei acțiuni civile înaintate de reclamant sunt următoarele constatări ale Curții în cauza precitată: „Curtea a considerat că prezenta cauză implică obligațiile pozitive ale statului, aflate sub incidența art. 8, de a asigura respectarea efectivă a dreptului reclamantei la viață privată, în special dreptul la protejarea reputației sale. În această privință, Curtea reiterează că, în jurisprudența sa, s-a stabilii deja că sensul conceptului „viață privată" se extinde și la aspecte legate de identitatea personală și de reputație (a se vedea Pfeifer împotriva Austriei, nr. 12556/03, pct. 35, 15 noiembrie 2007; Petrina împotriva României, nr. 78060/01, 14 octombrie 2008, pct. 27-29 și 34-36; și Timciuc, citată anterior, pct. 143). În plus, pentru ca art. 8 să fie aplicabil, atacul adus onoarei și reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să aducă atingere exercitării de către o persoană a dreptului la respectarea vieții sale private [a se vedea, de exemplu, A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, pct. 64, 9 aprilie 2009; Mikolajovă împotriva Slovaciei, nr. 4479/03, pct. 55, 18 ianuarie 2011; Roberts and Roberts împotriva Regatului Unit, (dec.), nr. 38681/08, pct. 40-41, 5 iulie 2011 și Axei SpringerAG împotriva Germaniei (MC), nr. 39954/08, pct. 83, 7februarie 2012}." (§31).

Revenind la circumstanțele prezentei cauze; Curtea subliniază că articolele contestate se refereau la activitatea profesională a reclamantei în calitate de procuror. Procurorii sunt

funcționari publici, în cadrul sistemului judiciar, a căror sarcină este de a contribui la buna administrare a justiției.

Fără îndoială că, într-o societate democratică, persoanele private au dreptul să comenteze și să critice administrarea justiției și funcționarii implicați în aceasta. Totuși, o astfel de critică nu trebuie să depășească anumite, limite, deoarece este în interesul general ca procurorii, asemenea judecătorilor, să beneficieze de încrederea publicului. Prin urmare, este posibil să fie necesar ca statul să îi protejeze de acuzații nefondate (a se vedea Lesnik împotriva Slovaciei, nr. 35640/97, pct. 54, CEDO 2003-IV)" (§34, 35),

Mai indică reclamantul că Curtea a reiterat că există o distincție clară între declarațiile factuale și judecățile de valoare [Cumpănă și Mazăre împotriva României (MC), nr. 33348/96, pct. 98, CEDO 2004-XI]. În vreme ce existența unor fapte poate fi demonstrată, veridicitatea judecăților de valoare nu poate fi dovedită. Curtea admite că problema clasificării unei declarații drept fapt sau judecată de valoare ține, în primul rând, de marja de apreciere a autorităților naționale, în special a instanțelor interne. Totuși, chiar și în cazul în care o declarație constituie o judecată de valoare, trebuie să existe un temei factual suficient pentru a o justifica, în caz contrar fiind considerată excesivă [a se vedea Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei (MC), nr. 49017/99, pct. 76, CEDO 2004-XI; Timpul Info-Magazin și Anghel împotriva Moldovei, nr. 42864/05, pct. 37, 27 noiembrie 2007; și Petrina, citată anterior, pct; 40 și 41].

Cu trimitere la constatările Curții, reclamantul citează și faptul că Curtea nu este convinsă că declarațiile făcute de jurnalistul A.S. pot fi considerate simple judecăți de valoare. Curtea subliniază că articolele în cauză conțineau acuzații privind o conduită nelegală și necorespunzătoare a reclamantei. Astfel, jurnalistul a susținut, în special, că reclamanta, în calitatea sa de procuror, a abuzat de prerogativele acesteia și a trimis-o în mod nelegal în judecată pe A.B. De asemenea, acesta a pretins că reclamanta a fost implicată în luare de mită și falsificarea rechizitoriilor referitoare la A.B. Aceste susțineri sunt, în opinia Curții, declarații factuale în privința cărora instanța de ultim grad de jurisdicție nu a impus să fie susținute de probe relevante.

Curtea consideră că acuzațiile privind pretinsele fapte de corupție și incompetența reclamantei erau grave și susceptibile să o afecteze în exercitarea atribuțiilor sale și să îi prejudicieze reputația.

Calitatea de politician a unei persoane sau alt tip de personalitate publică nu înlătură necesitatea unui temei factual suficient în ceea ce privește declarațiile care îi prejudiciază reputația, chiar și atunci când astfel de declarații sunt considerate judecăți de valoare și nu declarații factuale (a se vedea Petrina, citată anterior, pct. 45 și 50). În această privință, Curtea observă, în continuare, că, în hotărârea pronunțată la 3 noiembrie 2003, judecătoria a subliniat că nu exista nicio dovadă că reclamanta săvârșise vreo abatere disciplinară sau infracțiune în legătură cu activitatea sa profesională (a se vedea supra, pct. 16).

Curtea observă că, în materialele prezentate de părți, nu există niciun indiciu că reclamanta a săvârșit vreo infracțiune constând în fals sau luare de mită în legătură cu exercitarea activității șale profesionale, în special în ceea ce privește acuzațiile aduse A.B." (§39-45)

Reclamantul susține că în știrea difuzată la 27 iulie 2023, a fost făcută o constatare cu trimitere directă la persoana reclamantului, fiind menționate expres prenumele și numele, iar prin declarațiile expuse, reclamantul a fost acuzat de săvârșirea unor acțiuni ilegale, inclusiv infracțiuni (art. 309 CP constrângerea de a face declarații și art. 306 CP tragerea cu bună știință la răspundere penală a unei persoane nevinovate CP), fără a exista vreun temei care ar fi justificat asemenea acuzații, fără a exista un proces penal, o cauză penală, o hotărâre

judecătorească de condamnare privind săvârșirea infracțiunii, fapt ce în opinia reclamantului relatează nu doar despre încălcarea unor norme de conduită general acceptabile, ci și a normelor imperative, care implică și răspunderea penală.

Susține reclamantul că acuzațiile aduse, sunt de natură să aducă nu doar condamnarea reclamantului în opinia publică, ci și denigrarea acestuia în cadrul comunității juridice, în special în sistemul Procuraturii, în sistemul judecătoresc și în mediul avocaților, prin crearea unei imagini negative despre activitatea procurorului Mihail Ivanov, persoană cu funcție de demnitate publică, care exercită atribuțiile prevăzute de Constituție, de Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, de alte acte legislative și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, fiind numit în funcție în modul prevăzut de lege.

Potrivit art. 20 alin.(1) lit. f) din Legea nr.3/2016, reputația ireproșabilă este o condiție obligatorie de accedere la funcția de procuror, care trebuie să existe pe tot parcursul exercitării profesiei.

Din aceste considerente informația difuzată de pârât este vădit defăimătoare, aceasta generând sentimentul de neîncredere a publicului larg față de persoana reclamantului și a activității sale în calitate de procuror.

Menționează reclamantul că expunerea privind pretinsele acțiuni ilegale comise în cadrul conducerii urmăririi penale, manifestate inclusiv prin „înscenarea dosarelor penale” și careva relații cu Vladimir Plahotniuc care ar fi în măsură să determine retrogradarea reclamantului este una falsă, nu corespunde adevărului, lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională, nefiind prezentate dovezi, probe pertinente, reale și concludente, ce ar demonstra faptul că afirmațiile invocate corespund adevărului, că nu sunt false, la caz existând, prezumția de nevinovăție, or operarea cu asemenea fraze și fapte și maniera în care sunt redate în știre, este absolută, nefiind loc de interpretare, din contextul exprimării reieșind clar că este vorba de fapte confirmate, și nu de opinii, fiind constatată cu certitudine comiterea unor fapte ilegale.

Mai invocă că autorii știrii difuzate la 27 iulie 2023, în jurnalul de știri de la ora 19 și 00 min. la canalul de televiziune Jurnal TV, prezentat de către prezentatoarea Sofia Obadă, au acționat contrar prevederilor pct. 2.9 din Codul deontologic al jurnalistului din Republica Moldova.

Codul deontologic al jurnalistului prevede în „Capitolul 2. Asigurarea acurateței informațiilor”, la pct. 2.9, că jurnalistul trebuie să obțină și să prezinte opinia tuturor părților relevante pentru subiect. Jurnalistul trebuie să demonstreze pluralitatea de opinii, chiar dacă nu este de acord cu acestea.

În partea ce ține de afirmația din știre potrivit căreia: *Mihail Ivanov și procurorul general Ion Munteanu, au telefoanele închise și până la ora editării acestui material nu au fost abordabili* reclamantul declară că nu a fost contactat nici printr-o modalitate, nici verbal, nici în scris, nici pe email, nici telefonic, de nici un jurnalist pentru a avea dreptul la replică și de a comenta cele expuse, respectiv, afirmațiile citate le consideră false și neîntemeiate.

Consideră că conținutul relatărilor răspândite în coraport cu aspectele invocate, atestă în mod incontestabil, caracterul defăimător al informațiilor, care au lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională a reclamantului, absolut false și expuse cu încălcarea prevederilor Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Conform art. 12, alin. (4) al Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, persoanele care nu reprezintă autoritățile publice și nu pot influența în niciun fel derularea procesului intentat, inclusiv mass-media, au dreptul să-și exprime opinia privind vinovăția unei persoane cu, condiția ca: a) din contextul exprimării să reiasă clar că până la

momentul dat nu există o hotărâre judecătorească irevocabilă de condamnare a persoanei respective; b) din contextul exprimării să reiasă clar că este vorba de opinii, și nu de fapte confirmate; c) faptele pe care se bazează comentariile privind vinovăția unei persoane și calitatea procesuală a acesteia să fie expuse cu precizie.

Mai menționează că, în știrea difuzată la 27 iulie 2023, în jurnalul de știri de la ora 19 și 00 min. la canalul de televiziune Jurnal TV, afirmațiile nu cad sub incidența normei vizate, or nu a fost menționat că până la momentul dat nu există o hotărâre judecătorească irevocabilă de condamnare, din conținutul exprimării este clar că este vorba de fapte confirmate, dar nu de opinii, faptele pe care s-au bazat autorii în declarațiile sale privind vinovăția reclamantului fiind expuse cu precizie. Este cert că informațiile răspândite prin intermediul respectivelor surse mass-media sunt defăimătoare și încalcă dreptul la onoare, demnitate și respectul reputației profesionale, deoarece vizează încălcarea prevederilor legale.

Potrivit art. 4 al Legii nr. 64/2010, statul garantează libertatea de exprimare a mass-mediei. Nimeni nu poate interzice sau împiedica mass-media să răspândească informații de interes public decât în condițiile legii. Mass-media are sarcina de a informa publicul asupra problemelor de interes public și de a efectua, în conformitate cu responsabilitățile sale, investigații jurnalistice în probleme de interes public. Pe lângă garanțiile prevăzute, libertatea de exprimare a mass-mediei admite și un anumit grad de exagerare sau chiar provocare, cu condiția să nu se denatureze esența faptelor.

Susține reclamantul că contrar prevederilor precitate, canalul de televiziune Jurnal TV, contrar legislației în vigoare și a normelor etice, inclusiv a Codului deontologic al jurnalistului, fără a verifica informația, inclusiv care este accesibilă și din surse deschise, portalul instanțelor de judecată, etc. și fără a cere opinia subiectului supus denigrării, deliberat, prin publicarea unor știri fără substrat factologic suficient, prin denaturarea adevărului, în interesele unor persoane, contribuie activ la răspândirea unor informații denigratoare și false, în scopul manipulării opiniei publice, denigrării imaginii personale a reclamantului, cât și imaginii profesionale a reclamantului.

Indică reclamantul despre comiterea unor ilegalități, falsuri, denaturarea adevărului, acuzații declarative, nefondate și neîntemeiate, o calomniere intenționată, defăimare, denigrare a imaginii profesionale și intimidare din partea pârâtului.

Face trimitere reclamantul la art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, unde este consacrat că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Accentuează că, articolul 10 al Convenției nu garantează o libertate de exprimare nelimitată chiar și în ceea ce privește relatările presei cu privire la chestiuni de interes public deosebit. Conform termenilor din paragraful 2 al articolului, exercitarea acestei libertăți presupune „obligații și responsabilități”, care, de asemenea, se aplică presei. Aceste „obligații și responsabilități” pot avea însemnătate când există o întrebare cu privire la atacul asupra

reputației unor persoane private și subminarea „drepturilor altor persoane”. Datorită „obligațiilor și responsabilităților” inerente exercitării libertății de exprimare, protecția acordată de articolul 10 jurnaliștilor în ceea ce privește relatarea cu privire la chestiunile de interes general, este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință pentru a oferi informații corecte și credibile în conformitate cu etica jurnalistică (a se vedea Goodwin v. the United Kihgdom, hotărâre din 27 martie 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-11, p. 500, § 39, și Fressoz and Roire v. France [GC], nr. 29183/95, § 54, ECHR 1999-1).

Relatează că în cauza Axei Springer AG împotriva Germaniei, 7 februarie 2012 (Marea Cameră), Curtea a statuat că, modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea lor joacă, de asemenea, un rol important. Curtea a hotărât deja că garanția oferită ziariștilor la art. 10, în ceea ce privește rapoartele privind probleme de interes general, este subordonată condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pe baza unor fapte exacte, și să furnizeze informații „fiabile și precise”, respectând deontologia jurnalistică [a se vedea, de exemplu, Fressoz și Roite împotriva Franței (MC), nr. 29183/95, pct. 54, CEDO 1999-1; Pedersen și Baadsgaard, citatăanterior, pct. 78; și Stoll împotriva Elveției (MC), nr. 69698/01, pct. 103, CEDO 2007-V].

În drept, reclamantul face trimitere la art. 124 din Constituție, art. 43 Cod civil, art. 2, 3 alin. (1) – (3), art. 7 alin. (1), alin. (2), alin. (3), alin. (4), art. 20 alin. (4), art. 26 din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, pct. 1.1., pct. 1.7, pct. 2.1., pct. 2.2., pct. 2.7., pct. 2.8., pct. 2.16, pct. 2.17, pct. 2.18, pct. 2.10 din Codul deontologic al jurnalistului al Republicii Moldova, pct. 55 din Hotărârea Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate a articolului 10 alin. (4) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental.

Mai indică reclamantul că în cauza Prager și Oberschlick împotriva Austriei, la pct. 37, Curtea a statuat că, din punctul de vedere al Curții. Dl. Prager nu putea să invoce buna credință, nici respectarea regulilor eticii jurnalistice. Cercetările desfășurate de către, el nu par a fi suficiente pentru a motiva asemenea alegații serioase. În această, legătură este suficient de menționat că chiar din mărturia reclamantului, acesta nu a asistat la nici o audiere penală prezidată de judecătorul J, în plus el nu i-a acordat acestui magistrat nici o ocazie să se exprime în ceea ce privește reproșurile la adresa sa.

În cauza Prager și Oberschlick împotriva Austriei din 22 martie 1995, în pct. 34, Curtea a statuat cu toate acestea trebuie să se țină cont de rolul special al puterii judiciare în societate. Drept garant al justiției, valoare fundamentală într-un Stat de drept, acțiunea sa are nevoie de încrederea cetățenilor pentru a prospera. De asemenea, poate să se adeverească necesară protejarea acesteia împotriva atacurilor distrugătoare care sunt lipsite de temei serios, mai ales dacă se ține cont de faptul că magistraților vizați le este interzis să reacționeze.

Face trimitere reclamantul și la cauza Rizos și Daskas c. Greciei din 27 mai 2004, unde în pct. 48, Curtea a statuat că, funcționarii publici trebuie, pentru a-și îndeplini atribuțiile, să se bucure de încrederea publicului fără a fi deranjați în mod nejustificat și, prin urmare, poate fi necesar să îi protejeze împotriva atacurilor verbale ofensatoare în timpul serviciului (Nikula împotriva Finlandei, nr. 31611/96, § 48, 21 martie 2002).

Solicită :

1. Obligarea ÎCS „Reforma Art” SRL la dezmințirea, prin publicarea și răspândirea în termen de 10 zile de la rămânerea hotărârii definitive la jurnalul de știri de la ora 19 și 00 min. difuzat pe canalul de televiziune Jurnal TV, pe aceeași pagina web a canalului Jurnal TV, canalul „YouTube” al canalului de televiziune Jurnal TV, pe pagina rețelei de socializare Facebook a canalului Jurnal TV și la aceleași rubrici, cu aceleași caractere și în același format, a afirmațiilor

lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, publicate în sursele menționate supra la 27 iulie 2023 și ulterior, cu exprimarea reclamantului a scuzelor de rigoare, prin difuzarea/plasarea unui comunicat, cu următorul conținut:

„Prin prezenta, ÎCS „Reforma Art" SRL, Canalul de televiziune Jurnal TV, dezminte afirmațiile lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, răspândite cu referire la procurorul în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, la 27 iulie 2023, în cadrul jurnalului de știri de la ora 19 și 00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV.

Astfel, sunt absolut false și nu corespund realității afirmațiile precum că: procurorul Mihail Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc, este omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate. În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeplelici.

Totodată, nu corespunde adevărului nici afirmația precum Mihail Ivanov, are telefonul închis și până la ora editării acestui material nu a fost abordabil.

Având în vedere faptul că informațiile comunicate și răspândite în spațiul public sunt false, lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, au lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională a procurorului în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, în legătură cu acest fapt, îi prezentăm domnului Mihail Ivanov scuzele noastre de rigoare".

2. Obligarea ÎCS „Reforma Art" SRL să radieze știrea din 27 iulie 2023, publicată pe pagina web a canalului Jurnal TV, cu titlul „Procurorul Mihail Ivanov a fost desemnat procuror de legătură la Agenția UE pentru cooperare în justiție penală, Eurojust" - https://w\wv.jumaltv.md/news/blffcf778cc07885/procurorul"mihail-ivanov-a-fost-desemnat-procuror-de-legatura-la-agentia-ue-pentru-cooperare-in-iustitie-penala- eurojust.html; pe canalul „YouTube" al canalului de televiziune Jurnal TV cu titlul „Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust"- https://www, voutube. com/watch? v=v VkH4 AnT55Q; pe pagina rețelei de socializare Facebook, a canalului Jurnal TV cu titlul „Mihail Ivanov, numit la Eurojust - https://fb.watch/mq JtEMl Rk/?mibextid=v7 YzmG.

3. Încasarea de la ÎCS „Reforma Art" SRL în beneficiul reclamantului Mihail Ivanov, a sumei de 40 000 lei, cu titlul de reparare a prejudiciului moral.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului s-a prezentat, a susținut cererea de chemare în judecată, a solicitat admiterea acesteia integral.

Reprezentantul pârâtului s-a prezentat, nu a recunoscut cererea de chemare în judecată, a solicitat respingerea acesteia integral.

Aprecierea instanței:

Audiind reclamantul, pârâtul și reprezentantul acestuia, examinând materialele cauzei, raportându-le per ansamblu prevederilor legale pertinente speței, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată înaintată de Mihail Ivanov este întemeiată și urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

Conform art.5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

În acord cu art.27 alin.(1) din Codul de procedură civilă, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rând a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecății, precum și de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată conform prevederilor art.122 alin. (1) din Codul de procedură civilă circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Conform art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Articolul 10 din CEDO garantează că, orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Conform art. 10 din CEDO se protejează nu numai conținutul informațiilor și ideilor, ci și forma în care acestea sunt exprimate a se vedea cauza (Nikula vs Finlanda, 2002).

Deopotrivă, libertatea de exprimare este consfințită și de art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care în § 1 statuează că orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

Dreptul la libertatea de exprimare reprezintă unul dintre pilonii de bază ai unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază pentru progresul și dezvoltarea oricărei persoane. Astfel, art. 10 din Convenție se aplică nu doar în cazul „informațiilor” sau „ideilor” inofensive,

care sunt percepute favorabil sau care atrag indiferență, ci și în cazul informațiilor și ideilor care șochează, deranjează sau ofensează statul sau o parte din populație. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale gândirii libere, fără de care nu poate exista o „societate democratică". Aceasta înseamnă că orice „formalitate", „condiție", „restricție" sau „penalitate" impusă în această privință trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit (cauza Handyside v. Regatul Unit, hotărârea din 7/12/1976, § 49).

În accepțiunea art. 32 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

Conform art.43 alin.(1) din Cod Civil, în condițiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate și reputație profesională, la propria imagine, la respectarea vieții intime, familiale și private, la protecția datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei și corpului său după deces, precum și la alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

În temeiul art. 47 alin. (1) din Cod Civil, nu constituie o încălcare a dreptului la viață privată atingerile care sînt permise de lege sau de tratatele internaționale privitoare la drepturile omului la care Republica Moldova este parte.

Art.1 alin. (1) a Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, stabilește că prezenta lege are scopul de a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum şi un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare şi apărarea onoarei, demnităţii, reputaţiei profesionale şi vieţii private şi de familie ale persoanei.

Potrivit art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificații:

defăimare – răspîndire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei;

răspîndire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptînd persoana lezată);

informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine;

fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită;

judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit;

judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate;

injurie – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenţionat persoana şi care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică;

cenzură – denaturare nejustificată a materialului jurnalistic sau interzicere nejustificată de a răspîndi anumite informaţii de către conducerea mass-mediei; orice manifestare a autorităţilor publice sau a persoanelor care exercită funcţii publice de ingerinţă în activitatea editorială a mass-mediei sau a angajaţilor acesteia ori de împiedicare a tirajării sau a răspîndirii informaţiei;

informaţie despre viaţa privată şi de familie – orice informaţie, inclusiv imagine, privind viaţa familială, viaţa la domiciliu, corespondenţa şi conţinutul ei, sănătatea şi defectele fizice,

orientarea şi viaţa sexuală, precum şi comportamentul persoanei, în condiţiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate;

interes public – interes al societăţii (şi nu simpla curiozitate a indivizilor) faţă de evenimentele ce ţin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau faţă de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societăţii sau al unei părţi a ei;

persoană care exercită funcţii publice – persoană fizică care exercită atribuţiile puterii publice (executive, legislative ori judecătoreşti) sau persoană juridică ce prestează servicii de utilitate publică, sau persoană fizică care administrează persoana juridică ce prestează servicii de utilitate publică ori subdiviziuni ale acesteia;

persoană publică – persoană care exercită funcţii publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziţiei sociale sau altor circumstanţe, trezeşte interesul public;

document al autorităţii publice – act emis de o autoritate publică sau de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice;

comunicat al autorităţii publice – relatare făcută publică de o autoritate publică sau, în numele acesteia, de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice;

mass-media – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul;

investigaţie jurnalistică – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic;

rectificare – corectare benevolă, din proprie iniţiativă sau la cerere, a faptelor care au fost prezentate greşit;

dezminţire – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii;

replică – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspîndit de mass-media;

scuze – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie;

discurs care incită la ură – orice formă de exprimare care provoacă, propagă, promovează sau justifică ura rasială, xenofobia, antisemitismul sau alte forme de ură fondate pe intoleranţă.

În conformitate cu art. 3 alin. (1) - (3) ale Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. Libertatea de exprimare protejează atît conţinutul, cît şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează. Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.

Reieșind din prevederile legale elucidate supra, instanța de judecată determină că libertatea la exprimare cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei.

Se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și

morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Analizând cerințele reclamantului Ivanov Mihail expuse în cererea de chemare în judecată, instanța constată că acestea sunt întemeiate și urmează a fi admise parțial, pentru următoarele circumstanțe.

Conform art. 43 alin. (1) Cod Civil, în condițiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate și reputație profesională, la propria imagine, la respectarea vieții intime, familiale și private, la protecția datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei și corpului său după deces, precum și la alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepţia pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputaţia înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale. Orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspândit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

În același timp, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, libertatea expresiei, așa cum este garantată în Articolul 10 § 1, constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile de bază pentru progresul acesteia (Lingens v. Austria, 8 iulie 1986, § 41, seria A, nr. 103), iar prin Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, (în continuare Lege), a fost instituit mecanismul la nivel național prin care se garantează, exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei.

În același timp, libertatea de exprimare este consfințită și de articolul 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care în § 1 statuează că orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

Dreptul la libertatea de exprimare reprezintă unul dintre pilonii de bază ai unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază pentru progresul și dezvoltarea oricărei persoane.

Astfel, articolul 10 din Convenție se aplică nu doar în cazul „informațiilor” sau „ideilor” inofensive, care sunt percepute favorabil sau care atrag indiferență, ci și în cazul informațiilor și ideilor care șochează, deranjează sau ofensează statul sau o parte din populație. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale gândirii libere (broadmindedness), fără de care nu poate exista o „societate democratică”. Aceasta înseamnă că orice „formalitate”, „condiție”, „restricție” sau „penalitate” impusă în această privință trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit (cauza Handyside v. Regatul Unit, hotărârea din 7/12/1976, § 49).

În cauza Sokolowski v. Polonia, hotărârea din 29/03/2005, § 44, Curtea a subliniat că fiecare persoană decide modalitatea în care își exprimă gândurile în vederea atingerii scopurilor urmărite, deoarece art. 10 din Convenție protejează atât manifestarea, cât și transmiterea și recepționarea mesajului respectiv. Continuând șirul logic al ipotezei descrise, instanța de judecată învederează că art. 10 din Convenție oferă o protecție largă presei, care acoperă și măsurile provizorii de a înceta, chiar și temporar, publicarea materialelor jurnalistice.

Reputația profesională reprezintă reflectarea calităților profesionale ale persoanei în conștiința socială, însoțită de aprecierea pozitivă a societății. Respectiv, orice atingere adusă demnității și reputației persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relațiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

Potrivit art. 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspîndirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Se consideră injurie exprimarea care cumulează următoarele condiţii: a) exprimarea intenţionată verbală, scrisă sau nonverbală nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; b) permite identificarea persoanei vizate. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (6) poate solicita exprimarea scuzelor şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru stilul umoristic şi satiric dacă prin folosirea acestuia nu se induce în eroare publicul în privinţa faptelor.

Instanța remarcă că, scopul Legii nr. 64 din 23.04.2010 privind libertate de exprimare, constă, inter alia, și în a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale ale persoanei.

Iar, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin.(1) din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pîrîtul a răspîndit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

La fel, în practica sa, CtEDO a făcut distincție între declarațiile de fapt și judecățile de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil probațiunii. Cerința de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 (cauza Jerusalem v. Austria, nr. 26958/95, § 42, ECHR 2001- II). Totuși, chiar atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei ingerințe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declarația contestată, deoarece chiar și o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susțină poate fi excesivă (cauza De Haes and Gijsels v. Belgium, § 47; Oberschlick v. Austria nr. 2).

Așadar, reieșind din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la libertatea de exprimare raportată la dreptul la respectarea propriei imagini, demnități, reputații profesionale, instanța de judecată reține că urmează a fi stabilit: 1) dacă declarațiile respective ale pârâtului constituie fapte (afirmații) sau judecăți de valoare; 2) în cazul în care declarațiile

respective au constituit judecăți de valoare dacă acestea au avut un substrat factologic suficient. Anume în aceste circumstanțe va fi posibil de stabilit dacă a fost respectat un just echilibru între drepturile participanților și dacă, la caz, o eventuală restrângere a dreptului la exprimare a pârâtului este necesară într-o societate democratică (fiind prezente condițiile de prevedere de lege a constrângerii și scopul legitim).

În acest sens, instanța de judecată menționează că la judecarea acestor categorii de litigii, instanțele de judecată trebuie să țină cont de specificul noțiunii de „judecată de valoare", care prezumă că persoana nu poartă răspundere pentru părerea expusă în privința unor evenimente, circumstanțe etc., veridicitatea cărora este imposibil de a se demonstra. Respectiv urmează a face o distincție clară între fapte și judecăți de valoare.

Conform art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, judecata de valoare este definită ca o opinie, un comentariu, o teorie sau o idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit. Judecată de valoare fără substrat factologic suficient reprezintă judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate. Cerința de a dovedi veridicitatea judecăților de valoare este imposibil de a fi îndeplinită, deoarece adevărul afirmațiilor ce constituie judecăți de valoare nu poate fi dovedit, iar invocarea probei veității în acest caz ar constitui o încălcare a libertății de exprimare, parte fundamentală a dreptului asigurat de art. 10 din Convenția Europeană (pct. 61 din Hotărârea CEDO din 21.12.2004 - cazul Busuioc c. Moldovei, cazul Jerusalem c. Austriei nr.26958/95, pct.42). Totodată, chiar și atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei imixtiuni poate depinde de faptul dacă există o bază faptică suficientă pentru declarația respectivă, deoarece chiar și o judecată de valoare, cu o bază faptică care s-o sprijine, poate fi excesivă (Hotărârea CEDO din 01.07.1997 pronunțată în cazul Obershlik c. Austriei).

Totodată, în litigiile din această categorie, urmează a se ține seama și de tonul echilibrat al informației difuzate în presă sau în altă modalitate, limbajul moderat utilizat, de convingerea că informația a fost difuzată cu bună-credință și în concordanță cu principiile jurnalismului ce implică responsabilități (Hotărârea CEDO din 23.10.2007, cazul Flux și Samson c. Moldovei; Hotărârea CEDO din 11.10.2005, cazul Savițchi c. Moldovei).

Caracterul defăimător al informației nu se prezumă. Acest fapt trebuie dovedit de reclamant conform prevederilor art. 24 alin. (1) lit. b) din Legea privind libertatea de exprimare.

De regulă, defăimătoare sunt considerate acele informații care relatează despre încălcarea legilor și a normelor de conviețuire (normele morale), și astfel fac ca persoana să fie condamnată moral de opinia publică sau de unii indivizi în particular. Legislatorul nu concretizează care sunt informațiile defăimătoare.

La determinarea caracterului defăimător al informației, urmează a se reține că unele informații pot fi calificate atât ca defăimătoare, cât și lipsite de acest caracter, în funcție de modul de percepere, de aprecierea subiectivă, de situația concretă, de context, de persoanele în rândul cărora este răspândită informația.

„Defăimarea" este un fenomen relativ, stabilirea acesteia necesită o examinare minuțioasă, analiza riguroasă a argumentelor părților. În cazul existenței unor dubii rezonabile cu privire la caracterul defăimător al informației, situația se va interpreta împotriva restricționării libertății de exprimare conform art. 25 alin. (6) din Legea privind libertatea de exprimare.

În conformitate cu art.24, alin. (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23.04.2010, pîrîtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un

substrat factologic suficient; c) la momentul răspîndirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspîndită este de interes public.

Potrivit art.2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, interesul public este definit ca fiind interes al societății față de evenimentele ce țin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei.

În același timp, în corespundere cu art.6, alin. (2) din Legea nr.64 din 23.04.2010, apărarea onoarei, demnității sau reputației profesionale nu poate prevala asupra libertății publicului de a primi informații de interes public.

Potrivit art.25 alin. (2) din Legea nr.64 din 23.04.2010, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public.

În corespundere cu art.240 alin. (3) CPC instanța judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Din probatoriul administrat în speță instanța de judecată a stabilit că la data de 27 iulie 2023, în cadrul jurnalului de știri difuzat la ora 19:00 de către postul de televiziune Jurnal TV, prezentat de jurnalista Sofia Obadă, a fost difuzată o știre privind desemnarea de către Procuratura Generală a dlui Mihail Ivanov, procuror în cadrul Procuratura Anticorupție, în funcția de procuror de legătură la Eurojust.

În aceeași zi, la ora 20:36, știrea a fost publicată pe pagina web a postului Jurnal TV cu titlul „Procurorul Mihail Ivanov a fost desemnat procuror de legătură la Agenția UE de cooperare în justiție penală, Eurojust”, precum și pe canalul de YouTube al postului, sub titlul „Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust”.

Ulterior, la ora 23:37, materialul video a fost distribuit pe pagina rețelei de socializare Facebook a postului Jurnal TV, cu titlul „Mihail Ivanov, numit la Eurojust”, având următorul conținut:

„Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust, Agenția Uniunii Europene pentru cooperare în materie de justiție penală. Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc. A gestionat urmărirea penală în dosarul privind finanțarea ilegală a Partidului Șor și a fost cap de anchetă în cazul privatizării Air Moldova.

Ivanov este finul de cununie al fostului șef al Procuraturii Anticorupție, Viorel Morari, si omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate.

Din cadrul reportajului (pe fonul unei alte voci) - Numirea lui Mihail Ivanov în funcția de procuror de legătură la Agenția Uniunii Europene pentru cooperare în materie de justiție penală, Eurojust, s-a făcut la sfârșitul lunii trecute. Dispoziția a fost semnată procurorul general-interimar, Ion Munteanu, care potrivit surselor din sistem, ar fi un prieten de-al lui Ivanov. Printre atribuțiile acestuia se numără și investigarea infracțiunilor transnaționale.

În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adiunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Întrebată cum a fost posibilă numirea lui Ivanov la Agenția Europeană Eurojust, șefa Procuraturii Anticorupție ne-a sugerat să-i trimitem întrebările în scris, apoi ne-a rugat să scriem o solicitare oficială de informații la adresa electronică a instituției.

Mihail Ivanov și procurorul general, Ion Munteanu, au telefoanele închise și până la ora editării acestui material nu au fost abordabili.

Numele lui Mihail Ivanov a apărut în presă după ce a gestionat urmărirea penală în dosarul privind finanțarea ilegală a Partidului Șor. De asemenea, Ivanov a fost conducătorul grupului de anchetă în dosarul celor 13 deputați transfugi.

Anterior, Mihail Ivanov a gestionat urmărirea penală în dosarul privatizării „Air Moldova", precum și în dosarul licitațiilor de sute de milioane de lei, câștigate de firma SRL „Bass System".

Procurorul este considerat omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, locotenent - colonel al Serviciului Informații și Securitate.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeptelici."

Conform art. 15 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informaţiei şi/sau persoanei juridice care a răspîndit-o rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată.

Potrivit art. 16 alin. (1)-(3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informaţiei şi, după caz, de către persoana juridică ce a răspîndit această informaţie. Dacă se constată că informaţia la care se referă cererea prealabilă este falsă sau nu se bazează pe un substrat factologic suficient, persoana juridică ce a răspîndit informaţia sau autorul informaţiei satisface cererea prealabilă, fiind obligat să efectueze, după caz, rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea, la cerere, a prejudiciilor cauzate. Rectificarea sau dezminţirea informaţiei, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informaţia a fost răspîndită de mass-media şi publicaţia sau emisiunea care a răspândit această informaţie apare mai rar decît o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune.

Pretinzând caracterul defăimător al informației postate, considerând că aduc atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a reclamantului în calitatea sa de procuror, în temeiul art. 15 din Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, la data de 16 august 2023 reclamantul a înaintat o cerere prealabilă către ÎCS „Reforma Art" SRL, fondatorul și deținătorul postului de televiziune Jurnal TV.

Cererea a fost expediată atât prin intermediul poștei electronice (f.d.30), cât și prin intermediul Î.S. Poșta Moldovei (f.d.20-28).

Potrivit avizelor de recepție, ÎCS „Reforma Art" SRL a recepționat cererea prealabilă la data de 17 august 2023, însă nu a oferit niciun răspuns până la momentul depunerii cererii de chemare în judecată (f.d.29).

Conform art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile. Acest termen curge de la: b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.

Acțiunea a fost depusă la data de 20 septembrie 2023, adică cu respectarea termenului de 30 de zile de la data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile, în vederea depunerii prezentei cereri de chemare în judecată.

Considerând că, pârâtul ÎCS „Reforma Art" SRL a răspândit în privința reclamantului informații defăimătoare, s-a adresat cu acțiune în judecată, prin care a solicitat:

1.obligarea ÎCS „Reforma Art" SRL la dezmințirea, prin publicarea și răspândirea în termen de 10 zile de la rămânerea hotărârii definitive la jurnalul de știri de la ora 19 și 00 min. difuzat pe canalul de televiziune Jurnal TV, pe aceeași pagina web a canalului Jurnal TV, canalul „YouTube" al canalului de televiziune Jurnal TV, pe pagina rețelei de socializare Facebook a canalului Jurnal TV și la aceleași rubrici, cu aceleași caractere și în același format, a afirmațiilor lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, publicate în sursele menționate supra la 27 iulie 2023 și ulterior, cu exprimarea reclamantului a scuzelor de rigoare, prin difuzarea/plasarea unui comunicat, cu următorul conținut:

„Prin prezenta, ÎCS „Reforma Art" SRL, Canalul de televiziune Jurnal TV, dezminte afirmațiile lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, răspândite cu referire la procurorul în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, la 27 iulie 2023, în cadrul jurnalului de știri de la ora 19 și 00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV.

Astfel, sunt absolut false și nu corespund realității afirmațiile precum că: procurorul Mihail Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc, este omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate. În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeplelici.

Totodată, nu corespunde adevărului nici afirmația precum Mihail Ivanov, are telefonul închis și până la ora editării acestui material nu a fost abordabil.

Având în vedere faptul că informațiile comunicate și răspândite în spațiul public sunt false, lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, au lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională a procurorului în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, în legătură cu acest fapt, îi prezentăm domnului Mihail Ivanov scuzele noastre de rigoare".

2. Obligarea ÎCS „Reforma Art" SRL să radieze știrea din 27 iulie 2023, publicată pe pagina web a canalului Jurnal TV, cu titlul „Procurorul Mihail Ivanov a fost desemnat procuror de legătură la Agenția UE pentru cooperare în justiție penală, Eurojust" - https://w\wv.jumaltv.md/news/blffcf778cc07885/procurorul"mihail-ivanov-a-fost-desemnat-procuror-de-legatura-la-agentia-ue-pentru-cooperare-in-iustitie-penala- eurojust.html; pe canalul „YouTube" al canalului de televiziune Jurnal TV cu titlul „Procurorul anticorupție Mihail Ivanov a obținut o funcție la Eurojust"- https://www, voutube. com/watch? v=v VkH4 AnT55Q; pe pagina rețelei de socializare Facebook, a canalului Jurnal TV cu titlul „Mihail Ivanov, numit la Eurojust - https://fb.watch/mq JtEMl Rk/?mibextid=v7 YzmG.

3. Încasarea de la ÎCS „Reforma Art" SRL în beneficiul reclamantului Mihail Ivanov, a sumei de 40 000 lei, cu titlul de reparare a prejudiciului moral.

Instanța învederează prevederile art. 24 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, în corespundere cu care, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

În virtutea alineatului (2) al aceluiaş articol, pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspândită este de interes public.

În contextul prevederilor legale citate, reieșind din obiectul și temeiul acțiunii civile înaintate și limitele obiecțiilor pârâților, în esenţă, reclamantul trebuie să dovedească că pârâtul a răspândit informaţia defăimătoare în privința sa, informație care constituie o relatare cu privire la fapte ce nu corespund realității, iar pârâtul trebuia să dovedească că informaţiile respective corespund realității, eventual că, nu sunt defăimătoare.

Totodată, art. 25 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010 prevede că, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de persoană privată sau publică se interpretează în favoarea acordării statutului de persoană publică. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea acordării statutului de judecată de valoare. Orice dubiu rezonabil cu privire la existenţa şi cuantumul prejudiciului moral se interpretează în favoarea acordării unei compensaţii de 1 leu. Orice dubiu rezonabil cu privire la buna-credinţă a persoanei care a efectuat o investigaţie jurnalistică se interpretează în favoarea bunei-credinţe. Orice alt dubiu care nu este demonstrat conform regulilor prescrise de lege se interpretează împotriva restricţionării libertăţii de exprimare.

Potrivit art. 10 din Convenție, libertatea de exprimare este însoțită de excepții care necesită o interpretare strictă, iar nevoia de a o restrânge trebuie să fie stabilită în mod convingător (Stoll împotriva Elveției (MC), pct. 101, și amintită în hotărârile Morice împotriva Franței (MC), pct. 124 și Pentikäinen împotriva Finlandei (MC), pct. 87).

În același context, instanţa constată că, informația adusă publicului larg, este una care permite identificarea persoanei, la caz, identificarea reclamantului Ivanov Mihail.

Prin acțiunea depusă reclamantul a argumentat caracterul defăimător al declarațiilor pârâtului, indicând că, nu l-a văzut niciodată pe Vladimir Plahotniuc. Nu a participat la evenimente unde să fi fost prezent Vladimir Plahotniuc. A mai indicat reclamantul că, se află în relații de serviciu cu Procurorul General interimar, Ion Munteanu, fiind colegi în cadrul Procuraturii Anticorupție, pe parcursul a 12 ani. Reclamantul a explicat că relații apropiate personale nu a avut cu Ion Munteanu. A mai indicat că nu există nici o decizie a vreunei autorități competente, care să constate că reclamantul este un procuror compromis și dosarul ar fi fost înscenat sau că au fost constatate careva acțiuni ilicite ale reclamantului la conducerea urmăririi penale.

Analizând materialul probatoriu anexat la actele cauzei, cât și explicațiile date de părți, instanța de judecată apreciază că, informația adusă publicului larg la 27 iulie 2023, prin

intermediul canalului de televiziune Jurnal TV; pe site-ul web a canalului Jurnal TV; pe canalul de „YouTube" al postului de televiziune Jurnal TV; pe pagina rețelei de socializare Facebook a postului Jurnal TV, de către partea pârâtă, cu referire la persoana reclamantului, este defăimătoare, în situația în care reclamantul a argumentat aceste elemente, însă pârâtul nu a prezentat instanței probe, ce ar demonstra că, informațiile sale cu privire la activitatea reclamantului, este veridică și nu este defăimătoare.

În atare circumstanţe, instanţa de judecată apreciază că pârâtul, nu și-a îndeplinit obligațiile legale de probațiune, în condiţiile în care, în temeiul art. 24 alin.(2) lit.a) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, anume pârâtul trebuie să dovedească că, informaţia nu este falsă și defăimătoare, precum şi/sau că, nu îl vizează pe reclamant.

Mai mult, instanța de judecată notează că, informațiile răspândite nu pot fi considerate judecăți de valoare, întrucât nu redau o opinie, comentariu, teorie, idee, dar reprezintă o expunere cu privire la anumite fapte concrete ce ar fi avut loc și anume comiterea de infracțiuni și alte acțiuni ilegale.

Instanţa de judecată relevă că, obligaţia de a dovedi că informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient se află pe seama pârâtului.

Pârâtul trebuie să aducă probe care ar confirma că relatările sale cu privire la fapte corespund realităţii sau că judecata de valoare se bazează pe un substrat factologic suficient.

A se menționa că, Curtea Europeană a făcut distincție între declaraţiile de fapt şi judecăţile de valoare. Existenţa faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăţilor de valoare nu este susceptibil probaţiunii. Cerinţa de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit şi încalcă însăşi libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 (a se vedea Jerusalem v. Austria, nr. 26958/95, § 42, ECHR 2001-II).

Totuşi, chiar atunci când o declaraţie constituie o judecată de valoare, proporţionalitatea unei ingerinţe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declaraţia contestată, deoarece chiar şi o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susţină poate fi excesivă (a se vedea De Haes and Gijsels v. Belgium, § 47, Oberschlick v. Austria (nr. 2), hotărâre din 1 iulie 1997, Reports 1997-IV, p. 1276, § 33; Saviţchi c. Moldovei, hotărârea CtEDO din 11 octombrie 2005, § 49).

Autoritățile naționale au o anumită marjă de apreciere în aprecierea necesității unei ingerințe, dar această marjă este supusă supravegherii europene atât în ceea ce privește normele relevante, cât și deciziile care le aplică (a se vedea Schöpfer, pp. 1053-54, § 33).

Astfel, instanţa de judecată reţine că, onoarea persoanei fizice reprezintă aprecierea socială a acesteia din partea societăţii, iar demnitate este autoaprecierea din partea persoanei a calităţilor sale morale.

Afirmaţiile care lezează onoarea, demnitatea sunt acelea care nu corespund realităţii şi discreditează onoarea, demnitatea persoanei în opinia publică sau în opinia unor persoane din punctul de vedere al respectării legilor, principiilor morale ale societăţii.

Astfel, persoana a cărei onoare, demnitate a fost lezată este în drept să recurgă la apărarea lor, să ceară dezminţirea acelor informaţii care îi lezează onoarea, demnitatea, dacă nu corespund realităţii.

Cu referire la judecățile de valoare fără substrat factologic suficient, reieșind din definiția dată de Legea cu privire la exprimare, acestea sunt judecăți de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată.

Instanța reține că, informațiile răspândite de pârât, nu reprezintă o critică sau judecată de valoare, dar constituie o relatare cu privire la fapte care nu s-au produs și, în esență, nu

corespund realității și sunt defăimătoare pentru reclamant, includ în sine acuzații nefondate, inclusiv în comiterea de infracțiuni prevăzute de Codul Penal, pârâtul urmărind ca reclamantul să fie sancționat moral de opinia publică sau unele persoane în particular.

Urmare a celor expuse, instanța reiterează că, în circumstanțele reliefate, precum și în contextul prevederilor art. 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, cerințele reclamantului urmează a fi admise, cu restabilirea reclamantului în drepturi, având în vedere că, informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie.

La caz, argumentele părţii pârâte nu sunt justificate, în condiţiile în care referitor la sarcina probaţiunii, legea este clară, iar declarațiile făcute, denotă fără dubii, caracterul defăimător al acestora.

Analizând conținutul declarațiilor făcute în cadrul emisiunii difuzate de pârât, instanța reține că afirmațiile formulate la adresa reclamantului Mihail Ivanov depășesc limitele libertății de exprimare protejate de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și întrunesc elementele constitutive ale defăimării în sensul art. 2 și art. 7 din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Instanța subliniază că, potrivit art. 2 din Legea nr. 64/2010, defăimarea reprezintă răspândirea unei informații false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei.

În speță, declarațiile pârâtului au fost făcute public, în cadrul unei emisiuni accesibile unui public larg, îl vizează direct și explicit pe reclamant, acesta fiind nominalizat, conțin afirmații de natură să afecteze grav percepția socială asupra loialității și integrității profesionale a reclamantului.

Instanța reține că, în speță, informațiile contestate au fost răspândite de către pârât prin intermediul buletinului de știri difuzat la 27 iulie 2023 la postul de televiziune Jurnal TV, precum și prin publicarea materialului pe pagina web, pe canalul de YouTube și pe pagina rețelei de socializare Facebook, astfel fiind întrunită condiția răspândirii informației în sensul art. 2 din Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Totodată, instanța constată că informațiile difuzate îl vizează direct pe reclamant, numele și prenumele acestuia fiind menționate expres, iar funcția deținută fiind indicată în mod clar, ceea ce permite identificarea fără echivoc a persoanei la care se referă materialul jurnalistic.

Analizând conținutul afirmațiilor contestate, instanța observă că acestea nu reprezintă simple judecăți de valoare sau opinii formulate într-o manieră critică, ci includ relatări cu privire la fapte concrete, susceptibile de verificare, precum: apartenența reclamantului la „anturajul” unei persoane controversate, existența unor relații de încredere cu un ofițer al serviciilor de informații, caracterul pretins „înscenat” al unui dosar penal gestionat de reclamant, precum și presupusa constrângere a unui martor de a face declarații false.

Astfel de afirmații, prin natura lor, depășesc limitele unei critici admisibile și echivalează cu imputarea unor conduite ilicite, inclusiv a unor fapte ce pot întruni elementele constitutive ale unor infracțiuni. Or, în lipsa unei hotărâri judecătorești definitive sau a unor acte oficiale care să confirme veridicitatea acestor acuzații, prezentarea lor în mod categoric, ca fapte deja demonstrate, este de natură să inducă publicului convingerea că reclamantul ar fi săvârșit abateri grave sau chiar infracțiuni.

Instanța subliniază că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie făcută distincția între declarațiile de fapt și judecățile de valoare, iar chiar și în

cazul judecăților de valoare este necesar un substrat factologic suficient. În lipsa unui asemenea substrat, afirmațiile capătă un caracter excesiv și defăimător.

În prezenta cauză, pârâtul nu a demonstrat existența unui temei factual suficient care să justifice gravitatea acuzațiilor lansate.

Mai mult, formularea utilizată în materialul jurnalistic este una categorică, lipsită de rezerve sau de indicarea caracterului de simplă opinie, ceea ce exclude aplicabilitatea art. 12 alin. (4) din Legea nr. 64/2010, întrucât din context nu reiese că ar fi vorba despre simple comentarii, ci despre fapte pretins constatate.

De asemenea, instanța reține că asocierea repetată a reclamantului cu persoane asupra cărora planează acuzații grave, inclusiv cu Vladimir Plahotniuc, persoană aflată în vizorul organelor de urmărire penală, are un impact negativ major asupra imaginii publice a unui procuror în exercițiul funcției.

O asemenea asociere, în lipsa unor probe concrete, este susceptibilă să afecteze credibilitatea profesională a reclamantului, încrederea publicului în imparțialitatea sa și autoritatea funcției deținute.

În contextul în care reclamantul exercită o funcție publică în cadrul autorității de urmărire penală, standardul de protecție a reputației sale profesionale este unul sporit, întrucât credibilitatea și integritatea percepută a unui procuror reprezintă elemente esențiale pentru buna funcționare a justiției.

Atribuirea unor conduite ilegale sau imorale, fără suport probator, este de natură să aducă atingere gravă onoarei, demnității și reputației profesionale a acestuia.

Aici, instanța de judecată apreciază critic alegațiile reprezentantului pârâtei precum că, reclamantul nu a reușit să demonstreze falsitatea de bază a contextului, nu a contestat că: ”*Există numeroase articole în presă care îl asociază cu clanul Plahotniuc și cu Viorel Morari. A fost somat să-și depună demisia de către Procurorul General Stoianoglo (fapt pe care l-a recunoscut în propriile sale cereri anterioare către instanță). o A fost numit public de ministrul Andrei Spînu într-o declarație care cerea eliminarea din sistem a unor persoane cu legături cu regimul anterior. A fost "retrogradat" din funcția de șef adjunct, sub aspectul că, fără nici un alt temei ci doar în baza unei discuții purtate cu șefa sa, acesta a decis subit să demisioneze „benevol" din calitatea sa de șef-adjunct și să fie doar un procuror. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, s. Buiucani din 13 iulie 2021, dosarul nr.1-4942/2019, a fost expus cert că martorul acuzării (numele anonimizat *** Awad), a declarat sub jurământ că a fost constrâns în prezența procurorului Ivanov M. să facă declarații neveridice...*”.

Așa fiind, un element necesar a fi probat de către reclamant este că relatările cu privire la cele difuzate sunt în esență false, iar de obligația pârâtei este de a demonstra caracterul veridic al acestora că, la momentul răspândirii informaţiei deşi a luat toate măsurile de diligență, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, că informaţia răspândită este de interes public și că informaţia nu este defăimătoare.

În conformitate cu art. 117 alin. (1), alin. (2) Cod de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

În temeiul art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile și obiecţiile părţilor și ale altor participanţi la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art.130 alin. (1), (2), (3) Cod procedură civilă, rezultă că, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei.

Astfel, instanța de judecată nu poate reține alegațiile pârâtei întru susținerea poziției de judecată de valoare bazată pe fapte precum că, reclamantul este finul de cununie a ex-procurorului anticorupție, Viorel Morari și face referire la legăturile pe care le avea dnul Morari cu fostul lider PD, Vladimir Plahotniuc și precum pârâta face referință la un articol publicat pe 03 septembrie 2021 pe site-ul www.realitatea.md - Morari și Bețișor erau oamenii de încredere a lui Plahotniuc; și un alt articol publicat la 12 februarie 2020 pe site-ul www.zdg.md - Legăturile șefului suspendat al PA Viorel Morari cu Vladimir Plahotniuc și denunțurile lui Veaceslav Platon.

Or, articolele anexate de către pârât la referință nu îl vizează pe reclamant, nu există nici o trimire directă la numele reclamantului în aceste articole sau mențiuni concrete care să facă referire la legătura reclamantului cu fostul lider PD Vladimir Plahotniuc, iar pârâta nu a prezentat nici o probă conlcudentă în care ar demonstra că, că reclamantul a fost la sediul PDM, că s-ar fi întâlnit vreodată cu Vladimir Plahotniuc.

Astfel, se concluzionează că, insistența manifestată de pârât în legătură cu acest subiect demonstrează scopul de denigrare a imaginii profesionale a reclamantului și manipularea opiniei publice.

În aceeași ordine de idei, partea pârâtă nu a prezentat probe care să demonstreze că reclamantul „este omul de încredere” a lui Sergiu Mițelescu.

La fel, partea pârâtă nu a prezentat nici o probă să demonstreze că, afirmația despre retrogradarea din funcție a reclamantului nu este falsă, or, informația care face referire la retrogradarea din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție, difuzată de postul de televiziune Jurnal TV constituie un fapt, prin urmare urma fi dovedit.

Conform art. 2 al Legii Nr. 64 din 23-04-2010 cu privire la libertatea de exprimare, *fapt* - eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită.

Totodată, reclamantul a prezentat probe care confirmă că, el nicidodată nu a fost retrogradat din funcție.

Astfel, prin certificatul nr.20-12d/602 eliberat la data 18 septembrie 2023 de Procuratura Generală a Republicii Moldova se confirmă că în perioada de activitate, dnului Mihail Ivanov nu i-a fost aplicată nici o sancțiune disciplinară. (f.d.34)

Conform art. 39 alin. (1) lit. d) și alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură, în funcție de gravitatea abaterilor și în condițiile legii, procurorului i se aplică, prin hotărîrea Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, următoarele sancțiuni

disciplinare: d) retrogradare din funcție. Retrogradarea din funcție se face în baza hotărîrii de sancționare, prin ordinul Procurorului General.

Astfel, în sensul normei citate, retrogradarea este o sancțiune disciplinară, aplicată procurorilor de către Colegiul de disciplină și etică, iar prin răspunsul expediat de Procuratura Generală se dovedește că reclamantul nu a fost supus nici unei proceduri disciplinare.

Astfel, acesta nu a fost niciodată retrogradat din funcție, respectiv, informațiile difuzate de pârât sunt false.

Afirmațiile difuzate de pârâta precum că, ”Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarul fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul *„a fost înscenat",* iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus în biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șaptelici”, la fel urmează a fi apreciate ca false și defăimătoare.

Or, în contrariu partea reclamantă a raportat că, martorul acuzării despre care menționează partea pârâtă este Hefei Mohamed. Acest martor a pretins anterior că factorii de decizie ai Procuraturii Anticorupție și Serviciului de Informații și Securitate și-au exercitat necorespunzător atribuțiile de serviciu, au creat probe artificiale de învinuire și au exercitat constrângeri psihice pentru a-l determina să ofere declarații false. A menționat de asemenea că a fost retinut de colaboratorii SIS si dus la Procuratura Anticorupție, unde trebuia să facă un denunț împotriva Consulului Republicii Moldova în Odessa, Sergiu Șeptelici. Ținând cont de toate declarațiile făcute de acest martor, la 14 noiembrie 2020 în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Procuraturii Anticorupție a fost înregistrat procesul penal nr.l83pr/20. La 14 decembrie 2020 procurorul Armen Oganesean a emis Ordonanța de neîncepererea a urmăririi penale în prezenta cauza. Din probatoriul administrat nu s-a demonstrat că factorii de decizie a Procuraturii Anticorupție și SIS au interprins acțiuni de tragere la răspundere penală a unei persoane nevinovate. În ordanța emisă se face referire direct și indirect la numele procurorului Ivanov și se menționează despre acțiunile pretins ilegale a acestuia de constrângere a martorului Hefei Mohamed de a depune declarații false. Nefiind de acord cu Ordonanța emisă, Hefei Mohamed a depus o contestație la procurorul ierarhic superior, solicitând declararea nulității ordonanței din 14 decembrie 2020 a procurorului Armen Oganesean. Prin ordonanța din 24 martie 2021, procurorul ierarhic superior, Vasili Levițki a stabilit că contestația este neîntemeiată, iar ordonanța contestată trebuie menținută. Ordonanța procurorului ierarhic superior a fost contestată la judecătorul de instrucție. Prin încheierea din 15 iunie 2021, instanța a menținut ambele ordonațe emise la 14 decembrie 2020 și 24 martie 2021. încheierea a fost atacată în ordine de recurs la Curtea de Apel Centru. La 01 iunie 2022 prin Deciza Curții de Apel s-a stabilit că prin ordonanța din 14 decembrie 2020, procurorul corect a constatat refuzul de începere a urmăririi penale, întrucât nu erau întrunite elementele infracțiunii.

Așa dar, la momentul difuzării materialului jurnalistic de către Jurnal TV exista o decizie definitivă și irevocabilă a instanței de Apel, de unde rezultă că reclamantul nu a exercitat presiuni asupra martorului în scopul de a obține declarații false, prin urmare informația difuzată de Jurnal TV este vădit falsă și are drept scop defăimarea reclamantului.

Astfel, instanța de judecată reiterează că, pârâta avea obligația de a manifesta diligența necesară în verificarea informațiilor difuzate și de a prezenta publicului informații exacte, complete și corect documentate, fără a induce în eroare publicul și fără a aduce o atingere gravă reputației reclamantului.

Inter alia, instanța de judecată cncluzionează că și informația că dosarul lui Sergiu Șeptelici „a fost înscenat” de către reclamant, constituie o relatare falsă cu privire la fapte.

Or, după cum a relatat reprezentantul reclamantului, făcând referire la actele judecătorești emise în privința acestui subiect (Sergiu Șeptelici) publicate pe portalul instanțelor de judecată, se atestă că, această cauză penală au fost emise inclusiv și sentințe de condamnare, la moment deja există o Decizie irevocabilă emisă de Curtea de Apel prin care Sergiu Șaptelici a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii imputate și o încheiere irevocabilă a Curții de Apel Curții Supreme de Justiție privind inadmisibilitatea recursului.

Respectiv, cele difuzate de postul de televiziune Jurnal TV despre pretinsa „înscenare" a dosarului pe numele lui Șeptelici, sunt calomnioase și false.

În situația din speță, pârâta a avut obligația și responsabilitatea de a verifica veridicitatea faptelor despre reclamanți înainte de a fi difuzate, or, în conformitate cu art. 24 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, pârâta este obligată să demonstreze că relatările despre faptele contestate nu sunt false, sarcină care nu a fost îndeplinită de către pârâtă la caz.

Art. 20 alin. (4) din Legea presei Nr. 243 din 26 octombrie 1994, Obligaţiile jurnalistului decurg din legislaţia în vigoare, din prezenta lege şi din etica profesională.

Potrivit pct. 1.1. din Codul deontologic al jurnalistului al Republicii Moldova, Jurnalistul este persoana fizică, angajată sau neangajată într-o instituție mass- media, care se ocupă cu regularitate de una sau mai multe activități, precum: colectarea informației de interes public din orice sursă relevantă, redactarea și editarea acesteia sub orice formă - text, fotografie, înregistrare video și/sau audio, desen, grafică etc., cu scopul diseminării publice prin intermediul mass-media.

În pct. 1.7, pct. 2.1., pct. 2.2., pct. 2.7., pct. 2.8. din același Cod, se arată că, În cazul discursului critic la adresa unei persoane particulare, jurnalistul trebuie să acorde prioritate protecției vieții private, iar în cazul discursului critic asupra unei persoane publice - interesului public. Jurnalistul colectează informație în mod etic și legal. În colectarea informației de interes public jurnalistul se asigură de fiecare dată că între drepturile sale și drepturile persoanelor vizate în produsele sale mediatice există un echilibru rezonabil. Jurnalistul întreprinde demersuri pentru a colecta informații din surse credibile și citabile. Jurnalistul pune la îndoială orice informație colectată. Jurnalistul respectă dorința sursei de informație de a rămâne anonimă și, totodată, își asumă responsabilitatea pentru veridicitatea informației făcută publică din surse anonime.

Din conținutul pct. 2.16, pct. 2.17, pct. 2.18 din același cod, reiese că, Jurnalistul verifică, de regulă, informațiile din cel puțin două surse independente una de alta. Jurnalistul publică doar informațiile pe care, în urma verificărilor, le consideră veridice. În cazul în care verificarea informației și a surselor este imposibilă, respectiva informație poate fi făcută publică numai dacă nepublicarea ei poate aduce prejudicii societății. În asemenea situație trebuie indicat faptul că informația nu este verificată. Jurnalistul ignoră informația dacă, în urma verificării faptelor, aceasta se dovedește a fi falsă, manipulatoare sau irelevantă pentru tema abordată.

Așa dar, instanța de judecată atestă că, argumentele pârâtei nu sunt acceptabile, or, pârâta susține că informațiile difuzate constituie judecăți de valoare care ar fi suficient de fundamentate. Totuși, modul în care pârâta a publicat știrea implică atribuirea tuturor faptele infracționale menționate în știre reclamantului. Astfel, pârâta își asumă responsabilitatea pentru veridicitatea acestor afirmații, inclusiv pentru cele referitoare la reclamant. Cu alte cuvinte, instanța consideră că știrea în litigiu nu este doar o simplă opinie sau o judecată de valoare, ci un raport de fapte care implică o responsabilitate clară din partea pârâtei pentru acuratețea acestor informații. Dacă aceste fapte sunt prezentate greșit sau nu sunt dovedite, pârâta este răspunzătoare pentru acest aspect.

Prin urmare, instanța concluzionează că informațiile difuzate întrunesc cumulativ condițiile prevăzute de art. 7 din Legea nr. 64/2010: sunt afirmații cu privire la fapte, nu au fost probate ca fiind veridice, au un caracter defăimător și permit identificarea clară a persoanei vizate.

În consecință, acestea constituie o ingerință nejustificată în dreptul reclamantului la respectarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale, ingerință care nu poate fi considerată necesară într-o societate democratică pentru realizarea scopului legitim al informării publicului.

Chiar și în ipoteza calificării acestora drept judecăți de valoare, instanța reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Jerusalem v. Austria; De Haes and Gijsels v. Belgium), proporționalitatea ingerinței în libertatea de exprimare depinde de existența unui substrat factologic suficient.

Or, în prezenta cauză, pârâtul nu a invocat și nu a prezentat niciun element factual concret care să susțină afirmațiile formulate, în același timp conținând imputări grave de fapt.

Prin urmare, declarațiile constituie judecăți de valoare lipsite de substrat factologic suficient, ceea ce, potrivit art. 7 din Legea nr. 64/2010, permite restabilirea drepturilor persoanei lezate.

Instanța reține că libertatea de exprimare, deși constituie unul dintre pilonii fundamentali ai unei societăți democratice, nu este absolută. Conform art. 10 § 2 din Convenție, exercitarea acesteia poate fi supusă restricțiilor necesare pentru protecția reputației altora.

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că libertatea de exprimare nu protejează afirmațiile de fapt neprobate care aduc atingere reputației unei persoane.

La caz, având în vedere constatarea răspândirii informației defăimătoare, urmează a se dispune și dezmințirea relatărilor defăimătoare, iar modalitatea de dezmințire, urmează a fi făcută pornind de la modul răspândirii.

În această ordine de idei, raportând circumstanțele de fapt ale speței la prevederile marjei de apreciere a testului de proporționalitate care necesită o punere în balanţă a dreptului la libertatea de exprimare a pârâtului cu dreptul la onoare, demnitate și reputație profesională a reclamantului, instanța consideră că sunt temeiuri de a admite solicitările reclamantului din prezenta acțiune și a constata că pârâtul a răspândit o informație defăimătoare despre reclamant.

În consecință instanța ajunge la concluzia de a constata drept defăimătoare informația care vizează reclamantul răspândite prin intermediul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV la 27 iulie 2023, pe site-ul web a canalului Jurnal TV, pe canalul de „YouTube” al postului de televiziune Jurnal TV și pe pagina rețelei de socializare Facebook a postului Jurnal TV.

Conform art. 26 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană este în drept să ceară în instanţa de judecată dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare cu privire la fapte. În cazul în care instanţa de judecată va stabili că acţiunea cu privire la răspîndirea informaţiei false şi defăimătoare este întemeiată, iar reclamantul solicită publicarea unei dezminţiri, instanţa va dispune dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare, indicînd în dispozitivul hotărîrii textul dezminţirii.

Având în vedere că instanța a constatat întemeiată pretenția reclamantului privind constatarea caracterului defăimător al informațiilor răspândite de pârât, instanța reține că, potrivit art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, orice persoană lezată de răspândirea unor informații false și defăimătoare are dreptul să solicite, prin intermediul

instanței de judecată, publicarea unei dezmințiri și aducerea scuzelor de către persoana responsabilă.

În acest context, obligația de dezmințire și aducere a scuzelor constituie o consecință firească și subsecventă constatării caracterului defăimător al declarațiilor.

Prin urmare, admiterea pretenției inițiale de constatare a defăimării implică, în mod necesar, și admiterea cererii reclamantului privind obligarea pârâtului la publicarea unei dezmințiri, precum și la aducerea de scuze publice, pentru a restabili reputația reclamantului și a remedia prejudiciul moral cauzat.

Având în vedere aceste aspecte, instanța conchide că pretențiile reclamantului referitoare la obligarea pârâtului de a dezminți informațiile defăimătoare și de a aduce scuze publice sunt întemeiate și urmează a fi admise integral.

Respectiv, se obligă ÎCS „Reforma Art" SRL să dezmintă informațiile defăimătoare, lipsite de substrat factologic, false răspândite prin intermediul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV la 27 iulie 2023, prin difuzarea/plasarea următorului conținut:

„Prin prezenta canalul de televiziune Jurnal TV dezminte afirmațiile lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, răspândite cu referire la procurorul în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, la 27 iulie 2023, în cadrul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV.

Astfel, sunt absolut false și nu corespund realității afirmațiile precum că:

Procurorul Mihail Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc;

Este omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate.

În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus in biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeptelici".

În același timp, se obligă ÎCS „Reforma Art" SRL să publice şi să răspândească această dezminţire, în termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la aceeaşi rubrică, pagină, în acelaşi program, la aceeaşi oră în cadrul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV; pe site-ul web a canalului Jurnal TV; pe canalul de „YouTube" al postului de televiziune Jurnal TV; pe pagina rețelei de socializare Facebook a postului Jurnal TV.

Cu privire la cerința reclamantului privind încasarea prejudiciului moral din contul pârâtului, instanța reține următoarele.

Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, instanţa de judecată va acorda o compensaţie de natură să aducă satisfacţie persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanţa de judecată va lua în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate reclamantului, caracterul informaţiei răspîndite, gradul de răspîndire a informaţiei, personalitatea reclamantului, reputaţia pîrîtului, gradul de vinovăţie a pîrîtului, consecinţele răspîndirii informaţiei defăimătoare, starea materială a reclamantului şi cea a pîrîtului, publicarea

rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică pînă la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei.

Potrivit art. 19 alin. (3) Cod Civil, se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

În acord cu art. 1998 alin. (1) Cod Civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

În corespundere cu art. 2036 alin. (1) și (2) Cod Civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 2037 Cod Civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Analizând circumstanțele speței, în raport cu constatările făcute, instanța reține că suma solicitată de reclamant, respectiv 40000 lei, pentru prejudiciul moral, este exagerată și nu corespunde circumstanțelor cauzei, gravității faptei pârâtului sau efectului real al acesteia asupra reputației și stării morale a reclamantului.

În contextul în care cerințele privind obligarea pârâtului la dezmințirea informației defăimătoare și aducerea scuzelor publice au fost admise, instanța apreciază că aceste măsuri, contribuie la restabilirea imaginii reclamantului și la diminuarea prejudiciului moral suferit.

Prin urmare, instanța consideră rezonabilă suma de 15000 (cincisprezece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral, ca fiind suficientă pentru a compensa suferințele reclamantului, ținând cont de natura faptei, gravitatea acesteia, gradul de răspândire a informației defăimătoare și consecințele asupra reputației reclamantului.

În același timp, restul cererii privind încasarea prejudiciului moral urmează a fi respins, ca neîntemeiată, pentru că depășește în mod nejustificat impactul real al prejudiciului moral și circumstanțele speței.

În conformitate cu art. art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al RM, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de Ivanov Mihail împotriva ÎCS „Reforma Art” SRL privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, dezmințirea informației, radierea știrii, repararea prejudiciului moral, parțial.

Se obligă ÎCS „Reforma Art” SRL să dezmintă informațiile defăimătoare, lipsite de substrat factologic, false răspândite prin intermediul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV la 27 iulie 2023, prin difuzarea/plasarea următorului conținut:

„Prin prezenta canalul de televiziune Jurnal TV dezminte afirmațiile lipsite de substrat factologic, denigratoare și defăimătoare, răspândite cu referire la procurorul în Procuratura Anticorupție, Mihail Ivanov, la 27 iulie 2023, în cadrul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV.

Astfel, sunt absolut false și nu corespund realității afirmațiile precum că:

Procurorul Mihail Ivanov a făcut parte din anturajul fostului șef PD, Vladimir Plahotniuc;

Este omul de încredere al lui Sergiu Mițelescu, ofițer al Serviciului Informații și Securitate.

În luna aprilie curent, Mihail Ivanov a fost retrogradat din funcția de procuror adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție. Șefa instituției, Veronica Dragalin, a explicat atunci că demisia adjunctului său a fost luată după o discuție între cei doi. Dragalin i-a sugerat adjunctului său să fie procuror de rând și să se ocupe de cazurile de corupție.

Mihail Ivanov a fost procurorul care a instrumentat dosarului fostului consul de la Odesa, Sergiu Șaptelici. Ulterior, s-a demonstrat că dosarul a fost înscenat, iar principalul martor al acuzării a recunoscut că a fost dus in biroul procurorului Ivanov și constrâns să depună declarații false împotriva lui Șeptelici”

Se obligă ÎCS „Reforma Art” SRL să publice şi să răspândească această dezminţire, în termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la aceeaşi rubrică, pagină, în acelaşi program, la aceeaşi oră în cadrul jurnalului de știri de la ora 19:00 min., difuzat la canalul de televiziune Jurnal TV; pe site-ul web a canalului Jurnal TV; pe canalul de „YouTube" al postului de televiziune Jurnal TV; pe pagina rețelei de socializare Facebook a postului Jurnal TV.

Se încasează de la ÎCS „Reforma Art” SRL în beneficiul lui Ivanov Mihail suma de 15000 (cincisprezece mii,00) lei cu titlu de prejudiciul moral.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Ivanov Mihail împotriva ÎCS „Reforma Art” SRL, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În conformitate cu art. 255 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească se execută benevol, în modul stabilit de lege, în termen de 10 zile după ce rămâne definitivă, iar după expirarea acestui termen, creditorul poate solicita executarea silită în condiţiile Codului de executare.

Preşedintele şedinţei,
Judecător ***Olga Boțan***

Copia corespunde originalului,

Judecător ***Olga Boțan***